

Κι ήρθε τότε μια βδομάδα ολόκληρη που το εργαστήρι μου σταμάτησε. Απ' ό,τι άκουγα ούτε στ' άλλα γινόταν τίποτα. Ψευτοδούλευαν. Η γυναίκα μου δεν μου είπε τίποτα, δεν με ρώτησε, δεν με κοίταξε καν στα μάτια όλη τη βδομάδα. Ήταν υπερβολική η μυστικοπάθειά της. Έτσι κάποια στιγμή ανέβηκα πάνω, μπήκα στο δωμάτιο και την είδα στη γωνία, ένιωθα τα μάτια των παιδιών που ήταν καρφωμένα πάνω μου και αυτό με έκανε να ανατριχιάσω. «Και τα άφησες έτσι τα παιδιά;» της είπα μα εκείνη δεν μίλησε. Καθόταν πάντα στην άκρη με το κεφάλι σκυμμένο. «Και δεν έπαιρνες κατιτίς από τον μπακάλη;» της ξαναείπα προσπαθώντας να στρέψω την προσοχή της επάνω μου. Με εξαγρίωνε που δεν μου απαντούσε. Εκείνη σήκωσε τα μάτια της και με κοίταξε, αλλά δεν μίλησε. «Τι δε μιλάς; Γιατί;» της φώναξα αγριεμένος. Είχα φτάσει στα όριά μου. Εκείνη έσκυψε πάλι το κεφάλι. «Δεν μας δίνει πια» είπε και άκουγα τους λυγμούς στη φωνή της. «Και ψωμί; Τι δεν έπαιρνες λίγο ψωμί;» αποκρίθηκα εγώ. «Μήτε ο φούρνος μάς δίνει» είπε και έφυγε γρήγορα από το δωμάτιο.

Κοίταζα την πόρτα απ' όπου βγήκε, με ένα μελαγχολικό συναίσθημα να με κυριεύει. Κι ύστερα τα παιδιά σκορπίσανε και εγώ έμεινα μόνος στο δωμάτιο, στο σπίτι. Ένιωθα τόσες ενοχές. Πιο πολύ κι από τη δυστυχία, απ' την πληγωμένη μου περηφάνια μπροστά στα παιδιά μου, όλο το απόγευμα μοναχός μου εκεί μέσα, σκεφτόμουν τη γυναίκα, την αδικία μου. «Αγαπημένη μου γυναίκα» σκεφτόμουν λυπημένος «τι σας έκαμα ο καταραμένος;» Ένας κόμπος ένιωθα να ανεβαίνει στον λαιμό μου. Τα μάτια μου πήγαν να βουρκώσουν από τη θλίψη και παρόλο που τα παιδιά ήταν έξω, ένιωσα την ανάγκη να το κρύψω. Έπρεπε να κάνω κάτι. Για τα παιδιά, για τη γυναίκα μου. Είκοσι χρόνια μαζί της, για πρώτη φορά στοχαζόμουν για εκείνη. Όταν σηκώθηκα, είχε βραδιάσει. Κανένας δεν είχε γυρίσει ακόμα στο σπίτι. Στην άκρη του δωματίου ήταν κρεμασμένο το δίκαννό μου. Το κοίταζα απογοητευμένος. «Παλιέ μου φίλε» είπα σιγανά «ήρθε η ώρα να με βοηθήσεις, να σώσεις την οικογένειά μου». Ξεκρέμασα το δίκαννο, το κοίταζα, το ξανακοίταζα, το ξεκρέμασα και κατέβηκα. Έπρεπε να το χρησιμοποιήσω για τη σωτηρία της οικογένειάς μας. Έπρεπε να κάνω κάτι.

Δ. Ζ.